

Sygn. akt I ACa 1808/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Struzik
Sędziowie:	SSA Regina Kurek SSA Marek Boniecki (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Funduszu (...)w W.

przeciwko P. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 12 października 2015 r. sygn. akt I C 1495/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz radcy prawnego P. G. kwotę 3.321 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden złotych), w tym 621 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

SSA Marek Boniecki SSA Andrzej Struzik SSA Regina Kurek

Sygn. akt I ACa 1808/15

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 5 kwietnia 2016 r.

Strona powodowa (...) (...)Fundusz (...)w W. domagała się zasądzenia od P. S. kwoty 101.849,24 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 maja 2012 r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, zarzucając, że dokonał częściowych wpłat na poczet wierzytelności banku z tytułu umowy kredytu, która to wierzytelność została nabyta przez powoda w drodze umowy przelewu.

Wyrokiem z dnia 12 października 2015 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej 101.849,24 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca 2014 r., oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach procesu i wynagrodzeniu ustanowionego dla pozwanego pełnomocnika z urzędu.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że pozwany przyznał, iż zawarł umowę kredytową z bankiem (...) S.A. na kwotę około 80.000 zł należności głównej oraz że wierzytelność wynikająca z umowy kredytowej została przelana na stronę powodową. W ocenie Sądu Okręgowego powództwo było uzasadnione w świetle przepisów art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (tj. z 2012 r. poz. 1376 ze zm., dalej: prawo bankowe) oraz art. 510 §1 k.c., gdyż pozwany nie wykazał podnoszonych przez siebie twierdzeń, jakoby spłacił część zadłużenia z tytułu zawartej umowy kredytowej. Podniesiono jednocześnie, że zwrócenie się do banku (...) S.A. o przesłanie wyciągu zawierającego informację o wpłatach dokonywanych przez pozwanego było niedopuszczalne wobec obowiązującej tajemnicy bankowej (art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. d prawa bankowego).

Wyrok powyższy w części uwzględniającej powództwo i rozstrzygającej o kosztach procesu zaskarżył apelacją pozwany, wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie nieobciążanie pozwanego kosztami procesu.

Apelujący zarzucił naruszenie: 1) art. 227 k.p.c. i art. 233 k.p.c. w zw. z art. 248 k.p.c. poprzez przekraczające granice swobodnej oceny dowodów dokonanie oceny materiału dowodowego, polegające na oddaleniu wniosku dowodowego o zobowiązanie banku (...) S.A. do przedstawienia dokumentów dotyczących obsługi kredytu pozwanego, co uniemożliwiło ustalenie dokładnych kwot uiszczonych tytułem spłaty kredytu i ustalenie wysokości faktycznego zobowiązania; 2) art. 5 k.c. przez nieuwzględnienie znaczenia zasad współzycia społecznego, polegające na tym, że Sąd pierwszej instancji mocą zaskarżonego wyroku przesądził o odpowiedzialności pozwanego, zobowiązując go do zapłaty kwoty zadłużenia powiększonej o odsetki, jak również obciążył pozwanego kosztami procesu, w sytuacji gdy nie zostały dokładnie zbadane w postępowaniu dowodowym przesłanki wypowiedzenia umowy kredytu przez kredytodawcę oraz sytuacja materialna i rodzinna pozwanego.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji strona pozwana przyznała okoliczność zawarcia umowy kredytowej z Bankiem (...) S.A. oraz dokonania przelewu wierzytelności wynikającej z tej umowy na rzecz powodowej spółki. Fakty te zatem uznać należało za przyznane w rozumieniu art. 229 k.p.c., albowiem przyznanie to w okolicznościach rozpoznawanej sprawy i przy zarzutach podnoszonych przez pozwanego nie budziło żadnych wątpliwości. Skarżący nie kwestionował także okoliczności pobrania środków pieniężnych od banku w wykonaniu umowy kredytu. W tej sytuacji, to na pozwanym, zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar wykazania, że pieniądze bankowi zwrócił, do czego był zobowiązany art. 69 ust. 1 prawa bankowego. Obowiązkowi temu apelujący nie sprostał. Zauważyć należy, iż strona powodowa w pozwie szczegółowo wskazała, co składa się na dochodzoną kwotę. Pozwany w toku procesu nie zakwestionował żadnego konkretnego składnika długu, podnosząc jedynie ogólnikowo, że część zadłużenia została uregulowana. Okoliczności tej jednak w żaden sposób nie wykazał. Nie przedstawił dowodów wpłaty, wyciągów z historii rachunku bankowego i.t.p. Nie podał również, które wpłaty i w jakiej wysokości nie

zostały niesłusznie uwzględnione. Zauważyć przy tym wypada, że z treści pozwu wynika, iż zadłużenie częściowo było spłacane.

Za chybione uznać należało zarzuty obrazy prawa procesowego. Po pierwsze, oddalając wniosek dowodowy strony, Sąd nie mógł naruszyć art. 227 k.p.c., który stanowi, co może być przedmiotem dowodu, a ewentualnie art. 217 §2 lub §3 k.p.c. Po wtóre, nie Sąd nie mógł dopuścić się naruszenia art. 233 §1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodu, który nie został przeprowadzony. Oddalenie wniosku o zażądanie z banku dokumentów dotyczących obsługi pozwanego, pomijając, że nie zostało zakwestionowane w trybie art. 162 k.p.c., nie stanowiło również uchybienia art. 248 §1 k.p.c. Przepis ten ma charakter ogólny i już

w swojej treści przewiduje wyjątek dotyczący informacji niejawnych. Dane, o zażądanie których wnosił pozwany, są objęte niewątpliwie tajemnicą bankową w rozumieniu art. 104 ust. 1 prawa bankowego. W rozpoznawanej sprawie nie zachodziła z kolei żadna

z wymienionych w art. 105 ust. 1 prawa bankowego podstaw udzielenia informacji objętej tajemnicą bankową. Nota bene, nic nie stało na przeszkodzie, aby o udzielenie takiej informacji wystąpił sam pozwany.

Sąd Okręgowy swoim rozstrzygnięciem nie naruszył także przepisów prawa materialnego, w tym art. 5 k.c. Zauważyć w tym miejscu należy, że pozwany nie podnosił w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji zarzutów skierowanych przeciwko zasadności wypowiedzenia umowy kredytowej. Niezależnie od tego, skarżący nie zaoferował na tę okoliczność żadnego dowodu, także przed Sądem odwoławczym. Co więcej, zarzut nadużycia prawa podmiotowego podniesiony w apelacji ma charakter jedynie ogólnikowy. Nie wskazano bowiem, jakie konkretnie okoliczności po stronie pozwanego mogłyby przemawiać za uznaniem wypowiedzenia umowy kredytowej za wadliwe. W konsekwencji zarzut powyższy uznać należało za chybiony.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, które po stronie powodowej ograniczyły się do wynagrodzenia radcy prawnego przyjęto art. 98 §1 k.p.c.

w zw. z art. 391 §1 k.p.c. oraz §6 pkt 6 w zw. z §12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zastosowania w rozpoznawanej sprawie art. 102 k.p.c. Sama trudna sytuacja materialna przegrywającej strony nie może być uznana za szczególnie uzasadniony wypadek, pozwalający na odstępstwo od ogólnej zasady ponoszenia kosztów procesu. Apelujący nie zaoferował dowodów, które pozwoliłyby na przyjęcie, że niespłacenie przez niego zobowiązania kredytowego, którego efektem było wypowiedzenie umowy i skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego, było następstwem okoliczności, których przewidzieć nie mógł czy za które nie ponosi odpowiedzialności.

O wynagrodzeniu ustanowionego dla powoda z urzędu pełnomocnika orzeczono na podst. §6 pkt 6 w zw. z §12 ust. 1 pkt 2 i §2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490)

SSA Marek Boniecki SSA Andrzej Struzik SSA Regina Kurek